

De stomste zomervakantie aller tijden

Het had de perfecte zomervakantie moeten worden. Ik zou gaan kamperen, fortten bouwen, avonturen beleven en het winnende doelpunt scoren in het grote voetbaltoernooi voor onder de 12 van New England. En als ik al die dingen niet deed bleef ik laat op met mijn vrienden, at ik net zo veel ongezonde troep als ik wilde en deed ik ook verder precies waar ik zin in had, tot ik in september weer naar school moest. Het werd supervet: de aller-, allerleukste vakantie óóit.

Maar nee, ik belandde een paar staten verderop in het gat Balen.

Ik maak geen grapje. Het heet er echt zo. En het is er echt zo.

Hoe kon dat gebeuren?

Dat vroeg ik me op weg naar het vliegveld ook af – én in het vliegtuig en tijdens de autorit naar het huis van oom Gerry, die eigenlijk net buiten Balen woont, dus officieel is het maar bijna Balen. Ik vroeg het me pas écht af toen oom Gerry me die middag liet zien hoe ik de educatieve software die hij had ontwikkeld moest gebruiken.

Je raadt het al: dat werd geen vakantie voor mij. Oom Gerry's

programma heette Mijn Leuke Zomerklas, en als je dat grappig vindt, niet lachen. Straks ben jij misschien aan de beurt.

‘Hier klikken om te beginnen, Brian,’ zei oom Gerry, die zich over me heen boog en zijn stinkende koffieadem in mijn persoonlijke ruimte blies.

Op het scherm voor me stonden schoolvakken als taal, rekenen, techniek, geschiedenis en muziek onder elkaar op een schoolbord, met letters die een kleinkinderenhandschrift moesten voorstellen. Waarom denken volwassenen dat alle kinderen rondjes op de i zetten in plaats van een punt? En trouwens, waarom zou een kind het rooster opschrijven? Dat is volgens mij de taak van de juf of meester.

Oom Gerry wees *taal* aan. Ik klikte erop en er schoven een jongen en een meisje het beeld in. Ze zagen eruit alsof ze ook al door kleine kinderen waren getekend. Ik kan niet zo heel goed tekenen, maar ik had het beter gedaan. Ik kreeg het gevoel dat ik op de kleuterschool terecht was gekomen.

‘Ik ben Darco!’ zei de jongen met een irritant kinderstemmetje.

‘En ik ben Dara!’ zei het meisje met net zo’n stemmetje, maar dan hoger.

‘Je hebt taal gekozen!’ zeiden ze allebei tegelijk, waardoor ze dubbel irritant werden. ‘Klaar? Leren maar!’ Het schoolbord verdween en er kwam een boek voor in de plaats, dat net zo openging als een echt boek.

‘Als je dit verhaal hebt gelezen krijg je er vragen over,’ zei oom Gerry. ‘Als je genoeg antwoorden goed hebt mag je naar de volgende les. Heb je te veel fouten, dan word je aangemoedigd om het stuk waar je moeite mee had nog een keer door te lezen.’

‘Hebt u dit echt gemaakt?’

‘Ja, maar ik had wel een beetje hulp van een paar héél voor-
aanstaande onderwijsvernieuwers,’ antwoordde oom Gerry
trots.

Ik vergat nog te zeggen dat mijn nichtje Nora ongeveer een
meter bij me vandaan aan de andere kant van de klaptafel in
oom Gerry’s werkkamer zat. Zij had blijkbaar geen hulp no-
dig. Ze had een koptelefoon op en zat te klikken alsof ze er-
voor betaald kreeg. Ze is een jaar ouder dan ik en vijf centi-
meter groter. In de auto van het vliegveld had oom Gerry het
grootste deel van de tijd zitten vertellen hoe goed ze kon le-
ren. Volgens hem was ze de slimste van haar klas, de slimste
van haar school, misschien zelfs de slimste van het hele land.

En wie zal het zeggen? Misschien had hij gelijk. Ik had
Nora voor het laatst gezien toen ik vijf was en op een bruiloft
snot aan haar smeerde. Ik dacht dat ze hetzelfde bij mij zou
doen (had ze nooit snot-tikkertje gedaan?), maar ze begon te
huilen en ik moest in de auto gaan zitten. Ik kan niet zo heel
goed leren. Maar ik ben een kei in voetballen en klimmen
en... nog een heleboel andere dingen.

Tot nu toe konden Nora en ik niet veel beter met elkaar
opschieten dan de vorige keer. Toen oom Gerry die middag
met me binnenkwam keek ze alsof ik een verjaarscadeau was
dat ze al drie keer eerder had gekregen. En sindsdien gedroeg
ze zich alsof ze me het liefst zou gaan ruilen.

‘Denk je dat je het doorhebt, Brian?’ vroeg oom Gerry.

Nora stopte met klikken en keek op, alsof ze benieuwd was
naar mijn antwoord. Ze deed me denken aan een geleerde die
een chimpansee bestudeert.

‘Ja hoor.’ Zo moeilijk kon het niet zijn, zelfs niet voor mij.

‘Mooi. Dan verklaar ik Mijn Leuke Zomerklas nu officieel voor geopend!’

Ik zette mijn koptelefoon op en oom Gerry ging in de hoek van de kamer aan zijn bureau zitten, achter een computer met twee grote schermen. Hij is een man die je moeilijk kunt beschrijven, omdat je eigenlijk niets van hem onthoudt: hij heeft geen bril en geen snor, en zelfs niet zo heel veel haar op zijn hoofd. Als hij ontvoerd was en de politie had gevraagd wat hij aanhad, had ik met mijn mond vol tanden gestaan.

Zijn werkkamer is net zo. Ik moest denken aan de kantoorartikelenwinkel waar ik een paar maanden eerder met mijn vader was geweest toen hij nieuwe mappen nodig had voor de ruimtedata die hij had geprint. In die winkel waren een paar nepkantoren ingericht, die me deden denken aan volwassenen die werkje speelden, zoals kleine kinderen winkeltje spelen. In de kamer van oom Gerry zag ik alleen geen prijskaartjes.

Het enige nog een beetje interessante waren de ouderwetse modelschepen op de boekenkast. Een gestroomlijnd schip met een rode schoorsteen vond ik het mooist. Ik had het best van dichtbij willen bekijken, maar het stond zo hoog dat ik er niet bij kon.

Wat natuurlijk precies de bedoeling was.

Als het had gekund was ik aan boord van dat schip gegaan. Dan had ik de piratenvlag gehesen en Balen voor eens en altijd vaarwel gezegd.

Vier dagen daarvoor liep ik na de laatste schooldag op weg naar huis nog lekker tegen mijn bal te trappen en vakantie-

plannen te maken. Maar thuis werd alles binnen een nano-seconde helemaal anders.

Mijn vader rende als een kip zonder kop door het huis en probeerde drie dingen tegelijk te doen. Terwijl ik achter hem aan de trap op liep naar zijn slaapkamer vertelde hij dat hij die ochtend was gebeld door de Nationale Raad voor de Wetenschap. Als hij maandag klaar kon staan, hadden ze gezegd, mocht hij naar de Zuidpool. Hij is astronoom, en een van de krachtigste telescopen ter wereld staat op de Zuidpool. Hij had al zo vaak gesolliciteerd dat niemand meer geloofde dat het er ooit nog van zou komen.

Hij sjouwde zijn koffer de trap af en vertelde intussen dat de astronoom die daar gestationeerd was op het ijs was uitgleden en haar rechterhand en haar rechterarm had gebroken. Hoezo glij je uit in Antarctica? Geven ze je geen spikes of zo voor onder je schoenen? Je kunt moeilijk niet weten dat je op een continent met alleen maar ijs bent. Maar de afspraak was dat mijn vader erheen zou gaan met het vliegtuig dat die andere astronoom ophaalde.

‘Zo’n kans krijg ik maar één keer in mijn leven.’ Hij legde zijn koffer open op de keukentafel en pakte zijn telefoon, die piepte alsof hij op ontploffen stond. ‘Ik kon geen nee zeggen.’

Mijn broers waren ook allebei dolgelukkig. Barry, die heel tof is maar in een andere stad studeert, was allang van plan om ergens in de wildernis een gidsencursus te gaan volgen. En Brandon (die is superirritant maar woont nog bij ons omdat hij op de middelbare school zit) sprong een gat in de lucht omdat hij de hele vakantie in een pizzeria zou werken en verder kon gamen met zijn beste vriend Isac. Mijn vader had al

met Isacs ouders gepraat en die hadden Brandon uitgenodigd om daar te komen logeren.

‘Jullie gaan allemaal iets vets doen,’ zei ik. ‘En ik?’

Hij keek op en glimlachte zo van: en dan nu het slechte nieuws. ‘Jij bent net zo belangrijk als de anderen, Brian, maar de meeste mensen hebben al vakantieplannen.’

‘Ik kan naar oom Sam gaan,’ opperde ik. Als ik niet thuis kon blijven, was oom Sam zeker weten mijn eerste keus. Die deed altijd spannende dingen.

‘Oom Sam gaat fotograferen in Mongolië.’

‘En opa en oma?’ Vakantie bij mijn opa en oma was niet wat je noemt spannend, maar in hun logeerkamer stond een tv, hun koelkast zat vol prik en vlak bij hun huis stond een oude, overwoekerde fabriek die ik wel eens wilde verkennen.

‘Die gaan met de camper naar een seniorencamping. Verboden voor kinderen, ben ik bang.’

‘En Oscar? Of David?’ Dat waren mijn beste vrienden en ploeggenoten bij de Lachende Beren, het beste voetbalelftal onder 12 van Boston en wijde omtrek.

Mijn vader schudde zijn hoofd. ‘Oscar en zijn ouders gaan een cruise maken en David moet zijn slaapkamer al delen met zijn oma. Maar ik heb trouwens ook liever dat je bij familie logeert, op jouw leeftijd. Als je moeder er nog was zou ze er net zo over denken.’

Ik had geen flauw idee hoe mijn moeder er wel of niet over zou denken. Ik heb haar nooit gekend, want ze stierf toen ik nog heel klein was. Mijn vader heeft het vaak over haar en we hebben veel foto’s van haar in huis, maar in discussies haalt hij mijn moeder er alleen maar bij als hij echt heel graag wil winnen. Ik was de klos.

Ik zakte onderuit op een stoel. ‘Waar moet ik dan heen?’

‘Oom Gerry en tante Jenny zeiden dat ze je wel wilden hebben.’

Van alle plekken waar hij me naartoe had kunnen verbannen (de woestijn, de gevangenis, de maan en de ruimte meegerekend), was het huis van oom Gerry in het gat dat Balen heet wel het aller-, allerlaatste waar ik zin in had. Het komt niet vaak voor dat een plaats zo’n toepasselijke naam heeft. Maar oom Gerry, tante Jenny en mijn nichtje Nora waren de saaiste mensen die ik ooit had ontmoet. Ik had nog nooit gehoord dat ze ook maar één spannend ding deden.

Mijn vader tikte met twee duimen op zijn telefoon. ‘Zie het maar als een avontuur.’

‘Jij hebt makkelijk praten. Jij gaat écht op avontuur.’

Hij legde zijn telefoon in zijn koffer (ik wist dat hij hem straks kwijt zou zijn), kwam achter me staan en begon mijn schouders te masseren. ‘Je weet maar nooit, Brian. Jij misschien ook wel.’

Als hij me nu eens kon zien, dacht ik. Op het scherm stonden Darco en Dara met hun armen te zwaaien alsof ze mijn aandacht probeerden te trekken. Door mijn koptelefoon hoorde ik hun stemmen. ‘We wachten! Ben je er klaar voor?’

Oom Gerry keek op. Ik denk dat hij doorhad dat Nora de enige was die klikte.

‘Is er iets mis, Brian?’ vroeg hij, zoals mensen doen als ze allang zeker weten dat er iets mis is – met jou, namelijk.

Ik zette mijn koptelefoon af. ‘Alleen dat mijn vader nooit iets over zomerschool heeft gezegd. Thuis zou dit niet hoeven.’

‘Onderzoek wijst uit dat kinderen in lange zomervakanties een groot deel van wat ze het voorafgaande jaar hebben geleerd weer vergeten, Brian. Ze doen twee stappen vooruit en één stap terug.’ Oom Gerry praatte langzaam, alsof hij niet wist of ik het wel zou snappen. Hij beeldde de twee stappen vooruit en één stap terug zelfs uit door zijn vingers over zijn bureau te laten lopen. Ik vroeg me af of mijn vader soms had gezegd dat ik er op school weinig van bakte. ‘Daarom heb ik Mijn Leuke Zomerklas ontwikkeld,’ ging hij verder. ‘Nora en jij zijn mijn bètatesters. En jullie hebben er als eersten profijt van.’

Nora was natuurlijk gestopt met klikken en zat nu naar me te kijken. Ik zweer dat ik haar ogen nog steeds niet had zien knipperen. Je zou denken dat ze uitdroogden zo.

‘Heeft mijn vader gezegd dat dit moest?’

‘Hij vindt dat je je onder mijn dak aan mijn regels moet houden.’

‘Maar... hij heeft niet gezegd dat ik dít moest doen?’

‘Deze plannen zijn allemaal heel snel gemaakt, zoals je weet. We hebben geen tijd gehad om het over de bijzonderheden te hebben.’

‘Ik wil het hem vragen. Ik heb nooit eerder huiswerk hoeven doen in de vakantie, dus ik zou niet weten waarom hij dat dan nu opeens wel wil.’

Het gezicht van oom Gerry verstrakte, alsof een glimlach en een boze blik onder de oppervlakte oorlog met elkaar voerden. ‘Prima. Vraag het aan je vader. Maar tot hij antwoord geeft, doen we het op mijn manier. Afgesproken?’

‘Oké,’ zei ik. Nog heel even dan, dacht ik.

Oom Gerry keek weer op zijn eigen computer.

Nora zat nog steeds naar mij te staren. Ik keek terug met een blik van heb-ik-soms-wat-van-je-aan? Maar ze gaf geen krimp. Ik probeerde het met mijn zombiehoofd: ik sperde mijn mond zo wijd open dat het leek alsof mijn onderkaak afgebroken was en draaide mijn ogen naar achteren tot ik zo ongeveer mijn hersens kon zien. Ze keek nog heel even naar me en ging toen rustig weer aan het werk. Wat een griezelig kind!

Ik zette de koptelefoon weer op. ‘We wachten!’ zeiden de twee op het scherm in koor. ‘Ben je er klaar voor?’

Ik klikte op PAUZE, zette het geluid uit, opende een nieuw tabblad en ging naar mijn webmail. Ik wist dat mijn vader nog onderweg was, maar ik wilde dat mijn bericht voor hem klaarlag als hij in Antarctica aankwam.

Lieve pap,

Dit is tot nu toe de stomste zomervakantie aller tijden.

Nora mag me nog steeds niet en erger nog: oom Gerry gebruikt ons als menselijke proefkonijnen voor een of ander dom computerprogramma dat hij heeft ontworpen. Mijn Leuke Zomerklas heet het. Ik zei dat ik van jou nooit schoolwerk hoeft te doen in de vakantie, dus zeg dat alsjeblieft zo gauw mogelijk tegen hem. En zeg ook maar dat ik laat op mag blijven, prik met cafeïne erin mag drinken en zelf mag weten waar ik mijn zakgeld aan uitgeef. Als opa en oma hier toevallig langs rijden, moeten ze me oppikken. Ik verstop me nog liever de hele vakantie in hun camper dan dat ik hier blijf. HELP!

Groetjes, Brian

ps Ik hoop dat het tof is op Antarctica. Stuur foto's van pinguïns.

‘Het is caféïne, Brian,’ zei oom Gerry.

Ik schrok me wild, want ik dacht dat hij stiekem achter me was komen staan. Maar hij zat nog gewoon aan zijn bureau, met zijn ogen aan het scherm geplakt. Gebruikte hij spyware om op mijn scherm te kijken?

pps Dit is privé, oom Gerry! tikte ik.

‘Onder schooltijd heb ik het recht om mee te kijken op je computer,’ antwoordde hij op zijn bekende ik-praat-langzaam-dan-snap-je-het-tenminste-toon. ‘Je kunt privéberichten altijd voor ná school bewaren.’

‘Nou, goed dat u het even zegt.’

‘Nu weet je het in elk geval.’

Nadat ik de laatste regel had gewist klikte ik op VERSTUREN, wachtte gespannen terwijl de computer leek vast te lopen en slaakte een zucht van verlichting toen ik zag dat het bericht was verstuurd.

‘Dan is het nu tijd om aan het werk te gaan,’ zei oom Gerry.

Ik klikte op het pijltje van Mijn Leuke Zomerklas en zette het geluid weer aan.

‘Fijn dat je er weer bent!’ zeiden Darco en Dara. ‘Heb je zin om iets te leren?’